
תוספות חדשים

[illegible]

(ת"ס) ד"ס עמוד ספד
ס' שש וחמש מן השש
סמיות ס' ע"ל. ובספר
בית דוד כ' ספד קטות
ספד וז"ל שש הסות אל
בספר מנחת ספד ס"ל מסיק
בפסוק בנרות שלל ומניות
מן הגמרא ומן הרמב"ם ומן
הספד ומתה על ספד
ספד ספד ג"כ כ' ס' ס' ס'
ק"י ספד ספד ס' ס' ס'
ספד ס' ס' :

ראשון לציון

[ח'ם בדרה] עמוד
 הבהר יי' נבילן ושרן
 י' וט מי שר' שההם
 קל בן קריח הותיקם
 שבר רצ' ב' לא וכו'
 לבקן קל חצר לומר
 שההם קל בן קריח
 הותיקם בלא דרמם כה
 בול' פירושו ושמו הנה
 חזר חר' טקן מלח מרה
 וכו' קדם עלות הנה
 דמות דקריח הותיקם
 ע' טקן חתמה כמו שבר
 רצ' בנהם לרקמן. וע'
 מ'ם הונן בדרם סימן
 פ'ם סימן קטן י' דבר'
 המהם אלול :

תוספות רע"ק (**)

[את] א[ת] בהרע' ר' זל
עד סוף. (לא מקיף ור'
מן ק"ש) פלגתהיה דר'א
ור'י בהמשך ומן ק"ש
בפרשתי דר'א ר'א
ובשכר אר' כ"ו שבא
שפסק ליהך ולשכר ונשך
מקום וזה מאמר ונשך
פס'א ונשך ונשך ונשך
דכל שרדתי לישן כבר
שכב בזמן דר'א ר'א
שכב היין שחם
שוכב ויש בכלל הזה
כל הלה. ש' ד' ר'
א[ת] (ב) ש' א[ת] וק'ל
דערב ר'א. וכל דר'א
ויש לון דר'א מה
אשרינו מאן דערב
ר'א שמוס דר'א פסק הכל

חנניס כנר נמוכן יען כי רניס

שֶׁשֶׁן חֲמִישִׁים צִבְרִיתָא בְּגַמ' וְהִנָּה קָמָא אֲמַר מִשְׁעָה שְׂבָנִי אֲדָם נִכְסִין
לְאֻכּוֹל פֶּתִן בַּעֲלָם כְּלוֹמַר שֶׁהֵבֵל מוֹכֵן. וְהַשֵּׁנִי נִקְטָה פֶּתִן כְּלוֹמַר שֶׁהֵבֵל
לְאֻכּוֹל הַסָּרִיס כְּלוֹם וְהִנָּה גַּם נִקְטָה חֲמִישִׁים וְהִנָּה דִּירָן תְּרוּמָתָן
לְהֵם וְלִזְיֵן הַסָּרִיס וְלִזְיֵן חֲסֵד בִּי אִם לְאֻכּוֹל * (א"י תנא

עַד סוֹף הָאֲשִׁמּוּרָה
אֲלֵי־עֵזֶר. וְחֻבִּים אוֹ
נִמְלִיאֵל אוֹמֵר עַד שִׁי
הָיָה. הָאֲשִׁמּוּרָה נִינִי הָאֲשִׁמּוּ
לֹא־נִשְׁמָרָהּ

[illegible]

מלאכת
העצם עוריה נר"ו ד"ש ספרים ישינים דאישתכח בזה ללא גרס' מלה לאכול אלא
שורה שהכנים נכנסין לתרומתן וקמ"ל דטבו" פוסל את התרומה במגעו דבר
הזה. ומאן דתני לאכול בתרומתן באל למדנו דל"ן כפרות מעכבתו מלאכול
תרומה כדא"ל גמ' ע"כ. וע"ס כספרו סימן א' שדקדק ג"כ דתני לתרומתן
אלא קמי' לתרומה. למימרא דתרומת דגן תירוש ויגפר שהיא חובה עלינו וידידון
יהא הותרה להם בהעבר שמש אפ"ס שלא הביאו כפרתן אבל לא תרומת
אקדשים בבאה מנידך ונידב ג"ס מ"י דמי' ג"ס מ"י דגן כנון המורס לכהן
מחולת תורה ורקיקי מ"י וכן מהו וסוק ורוע בשלה מן האיל דהא שלמים
נפייחו ומהו הלחם שבתורה אפ"ס שנאלצין לכל אדם כפרה מעכבתם עכ"ל
ד"ו וע' עוד שם: הראשונה הראשונה. גלע"ד דשפיר ספי' למגרים האשמורה
האל' וכדכתיב בתחיל' ו' ואשמורה גלילי דאילו האשמורה בת"י' הו' סמוך
לדכתיב באשמורת הבקר בסדר בשלה. ואע"ג דבשפס' סימן ז' כתיב האשמורת
תחתונה לא יפ' מניה לאשמורת הראשונה נמי דהם על דרך זרות נכתב ק'.

תפארת ישראל

ישראל
(א) מ"ס הר"ב דמסאגיז זמן קריאת שמע אסור לסעוד. כ' עלה רבי'ס תאמן
אגדול מה' עקיבא שליט"א (בנאות ג') וז"ל כ"כ חו' בשמעתין (ד"ד נ')

קט אשמורה. דקמ"ל דים בריות בארץ משמרים עה בואנה. ועי"ן יהיה ס'
 לו. וכמ"ס בעת רטון עניהיך. ונ"מ לאפשי ברחמים. כהר"א"ס: (ה) סוף
 שחר עד גלות הטובים ומחלקים אותו לנ"ר חלקים. מש"כ שעות שות. קן שורן קדן
 ו. ולאן קי"ל (א"ח ר"ח). דמזלה לקרחה תיכף ללאת ג' טובים קטנים.
 נ גדולים ובינונים ברקיע. ונס קטנים. שנשאלו קטנים ועי"ן א"ח שיטתה

תוספות אנשי שם

[illegible]

אוי פאך בדאדורירטא וואסמא. ובעט מצאתי שעמד בזה דמ"ה בספר מים חיים
 שמעתי ש"מ"י בלואים געבויט דערזי קע מ"ה בספ"ק. ואל רח. בספ"ק.
 ואלס בערעט לא הספסו באשע

[illegible]

ברכות פרק א

תוספות יום טוב

א

צינונים פ"א א משעה שהכהנים כ"ר מ"י פ"א מלכות ק"ש הל"ט ופ"ו מלכות תרומות. סמ"ג עשין י"ח. טו"ש"ע א"ח סימן רל"ה סעיף א. משנה הרשב"א סימן מ"ו. ועמ"ש פ' במדל דנגעים מ"ג.

שינויי גוססאות פ"א א מאימתי. בדפוס ויניא מאמתי. בערבית. בדפוס נאפולי בערבין וק הוא במשנה שנגמל.

תוספות חדשים פ"א א בערבית. כ"ס גרסין בערבין וימן מלך לפירוש רבנו חס ש"ס למש"ב שיקשעו החמלם השקיעה וטופה שהיא נאלם הטובים הוא זמן ק"ש וכל אחת מהנה מקדש בשם ערב כמו שזכרנו בספר מנחת הכן בחלק מנחם שמש מאמר א' פ"י והשאלה שפיר קלמר ערבין דכבר עברו כ' ערבין (שששים לחד). ולפי מ"ש במקומות מוקד ה' דמפלג ערבית היא קוד ר"ה אחי נמי שפיר דגרסין בערבין לשון רבס (אדרת אליהו).

ראשון לציון פ"א א מאימתי. ולא נקם אימתי. ע"י הפלגה שנערכין בערב ממי נחמי טעם לשנח כפ"י.

חידושי מהרי"ח פ"א א (ה"ח) דה"ה מאימתי קורין. תנא אקרא קאי בר ומדכתיב ברש"א הקדים של ערבית גמ' עכ"ל. לכאורה אין צורך ראייה גדולה מזה ולמה מביא הגמ' ואב"א יליף מן ברייתו של עולם כו. אבל אפשר לומר דלשון הקרא על כרחך צ"ל קודם בשכבך וימין קימה בקומן דאין יאמר קימה קודם שכיבה אבל לשון המשנה יכול לומר שחזר תחילה ובפרט דאשכחן קן בחמדי כמו שכתוב בתורה לכן אמר ואב"א יליף כו' וק"ל:

תוספות אנשי שם פ"א א קורין. אמריהם. עמ"ש נפלא"י. אלל לא אע"ה וימין דרפ"ו דיומא ונעשר שמומם הפקודים קורל ע"פ. דלמלא דעכר הכמוז נפטר ש"ך לשון קריאה כפ"י. את שמש. אין ככלל וימין דה"ה מאימתי. כ"ס גרסין בערבין וימן מלך לפירוש רבנו חס ש"ס למש"ב שיקשעו החמלם השקיעה וטופה שהיא נאלם הטובים הוא זמן ק"ש וכל אחת מהנה מקדש בשם ערב כמו שזכרנו בספר מנחת הכן בחלק מנחם שמש מאמר א' פ"י והשאלה שפיר קלמר ערבין דכבר עברו כ' ערבין (שששים לחד). ולפי מ"ש במקומות מוקד ה' דמפלג ערבית היא קוד ר"ה אחי נמי שפיר דגרסין בערבין לשון רבס (אדרת אליהו).

פ"א א מאימתי קורין את שמע בערבית. מנח אקרא קאי. דכתיב (דברים ו') ודברת ב"ס וגו' ובשכבך ובקומך משם למד שחובה על אדם לקרות שמע בערב ובקרב ושאל עכשיו מאימתי זמנו ומדכתיב בשכבך ברש"א הקדים של ערבית. גמ' (ועיין במשנה ד'): משעה שהכהנים וכו'. כתב הרב מצרנטורה מילחא אגב אורחיה קמ"ל וכו'. הקשו בתוספות תינא חדל וימנא בנגעים (פרק י"ד משנה ג') העריב שמשו אוכל בתרומה. ומירלו דרגילות של משנה לאשמועינן בקיור אף למה

מסכת ברכות

פרק א א מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים

פ"א א מאימתי קורין. משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן. להניס שנטמאו וטבלו, אין יכולים לאכול בתרומה עד שיעריב שמש, דהיינו לאח הכוכבים, והא דלא תמי משעת לאח הכוכבים, מלמא אגב אורחיה קא משמע לן שאם נטמאו הכהנים נטומאה שטהרתן תלויה בקרבן כגון זב ומזורע, אין הכפרה מעכבת מלאכול בתרומה, דכתיב (ויקרא כ"ב) וזא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים, ביאת שמשו מעכבתו מלאכול בתרומה, ואין כפרתו מעכבתו מלאכול בתרומה:

פירוש המשניות להרמב"ם

וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ושהצריכו לומר משעה שהכהנים נכנסין ולא אמר מצאת הכוכבים ואע"פ שהעת אחד להועילנו תועלת מתוך דבריו והוא שכהן טמא כשיטבול מותר לו לאכול בתרומה אחר ביאת השמש ואם עדיין הוא מחוסר כפורים והוא שתהיה טבילה זו אחר השלמת הויבה או הצרעת שלא תאמר לא תעלה לו טבילה עד שיקריב הקרבנות הראויים לו ממחרת והודיענו שמותר לו לאכול בתרומה קודם שיקריב אותן הקרבנות שלא הקפיד באכילת התרומה אלא על ביאת השמש לא על הבאת הכפרה ואשמורת שם שלישית הלילה

פ"א א מאימתי קורין את שמע בערבין וכו'. כבר בארנו בפתיחת דברינו מה טעם התחיל כזו המסכת ומה שהצריכו לדבר על עונת קריאת שמע ערבית קודם שידבר על עונת קריאתה שחרית שכן מציינו בתורה בחיובה בשכבך ובקומך ורצה לומר שיקראו בשעת שינת בני אדם ושעת קימם משנתם. (ורצה לומר כמה שאמר) [ויירצה באומרו] משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן. משעה שיכנסו הכהנים טמאים שטבלו לאכול בתרומתן וזה לא יהיה אלא אחר כלות היום כאשר אמר הכתוב בכל מי שיטהר מטומאתו וכו' השמש

מלאכת שלמה

ברש"א ונחמ ויהי נקר. ופרין א"ה ליפסח נממתי דנממך נמילי דערבית ברש"א ולימתי הכי בערב מנכר שמים לפניה וכו' לאחריה ונשכר מנכר שמים לפניה ואחח לאחריה. ומשני דפסח בערבית משום קרלי והדר מפרש דשחרית ואידך דקאי בשחרית פריש מלי דשחרית והדר פריש מלי דערבית. משעה שהכהנים כו'. פ"י ה"י ויהי ז"ל משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן שזה יליחם הכוכבים דכתיב גמ' תרומה וזא השמש וטהר ויהיו ביאת אורו לגמרי דכ"י דרשין גמ' מאי וטהר וטהר יומא. ושלש דייס י"ח ענין הקדשים דמין עזל ועלה אוכל במעשר העריב שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים. פ"י מש"ש הוא קדשים קלים והיו אוכלין אותו הבעלים בירושלים. ואם נמנא הבעל כגון שנגע נצילה או בשרך נרץ נצילה ומי הוא טהור ואוכל ממנו בלא הערב שמש. אלל אם הוא כהן ונמנא נרץ נצילה והערב שמש לאכול בתרומה. ואם נמנא טומאה יוסר טמורה כגון זו או וזה וכו' צ"ל שצריך כפרה אין העצילה והערב שמש מועיל לאכול קדשים דחמירי עד שצריך כפרתו כ"י שזמן אכילת התרומה היא מציאת אור השמש ואילך. ולענין ק"ש ג"כ מאוזה שעה ואילך קורין אותה. ע"כ: ונראה דקממא כ"י יהושע דלמך צברייתא משעה שהכהנים מיטתין לאכול בתרומתן (אח"כ מלאמי מוגה בתלמודו של המסע החסיד ועיני כמה"ר מלחאל אשכנזי ז"ל שהוא מוגה ע"י הרב בללאל אשכנזי ז"ל שה"י שלו בתחלה ומלאמי שנמחקת מלח מיטתין מדברי ר' יהושע ונכתב במקומה נמסין והשאלה פשיטא וחלל דמסני ר' יהושע) או כלידך סתמא דקתי צברייתא ותכמים אומרים משעה שהכהנים זכאין לאכול בתרומתן ודלא כ"י אליעזר דלמך צברייתא משעה שקדש היום בערבי שזכות וגם דלא ככולהו הכי נמנא

כתב הר"מ ז"ל בהקדמתו לסדר זרעים דהתחיל בסדר זרעים כו' (כמו שהביא הח"ש בשמו בהקדמתו) עד לפיכך התחיל מאימתי קורין את שמע וכל מה שנחבר אליו אח"כ חזר לענין הסדר והוא לדבר במצות זרע הארץ. עכ"ל ז"ל. ר"א ז"ל כתב ראשית חכמה יראת ה' על כן ה' סדר רבותינו הקדושים להתחיל סדר המשנה ביהודו של הקב"ה ואמרו שחייב אדם לקרא ק"ש לייחד שמו של הקב"ה ולקבל עליו עול מלכות שמים ועול תורה והמצות ערב ובוקר שנאמר ובשכבך ובקומך עכ"ל ז"ל. ועי' במ"ש בריש מס' אבות בשם הרב משה אלשיך ז"ל:

פ"א א מאימתי. בערבין הביאו בערך מתי. ונראה דגרס מנמתי. וכ' ויש שנוים מאימתי ואילך תוספת כמו אלף דלארוע זרוע ותרגום מתי אימתי. ומאן דגרס מאמתי אינו משוכנע שהוא כמו וכאמתיים על פי הארץ ע"כ. וכתב ה"י שלמה שירליי ז"ל פ"י הארון ר' מנחם ז"ל מ"ס הראשון אינו עיקר והוא כמו מתי אצל וארצה פני אלהים. מתי אעשה גם אנכי לביית ע"כ. ונראה דעייני דמלת עד דחקתו ורצה לפרש כמה הוא שיעור של הקריאה משעה שהכהנים נכנסין עד סוף האשמורה כו'. וז"ל דשפיר גרסי' מאימתי ומ"ס הראשון עיקר והסתמל הזמן הוא דקא צעי והכי איתא צברייתא מאימתי מתחילין לקרא ק"ש כו'. וכי קמתי עד לשון קלר הוא וה"ק ומשך זמנה עד סוף האשמורת וכו'. חדע דמאן דמי משעה וכו' לא קמתי עד סוף וכו' כדאיתא בגמ' עכ"ל ז"ל. בערבין. גרסי' וז"ל בערבית וכדגרסי' נמי בסיפא צשחרין כמ"ס צסמון כס"ד. ובגמ' צעין מנח היכא קאי דקמתי מאימתי. ומו אמאי לא פתח בשחרית ברש"א. ומשני דמנח אקרא כו' (כמו שהביא הח"ש) ואינעית אימא משום צרייתו של עולם דכתיב ויהי ערב

תפארת ישראל

הוראות אלו אינן שייכות כלל בק"ש. א קריאה בספר. כמו וקרא בו כל ימי חייו. גם זו ההוראה אי אפשר שיהיה במלת קורין. דהרי מותר לקרותה בע"פ (פא"ח סי' מ"ט). ד' אלל הוא לשון קריאה בקול דפרסום. כמו וקראתם דרוז. מקרא קודש. וקרא לפני ככה. קרא בגרון אל תחשך. וה"ג ר"ל שמוזה לקרות פסוק ראשון בקול כדי לעורר הכונה בהפסוק שיקראו אחרינו בשעה האחרונה שנהיה בעה"ו (ע"י טא"ח סי' ט). אולם נקט לשון רבים דאין אחד מוליד צבירי יד"ח משא"כ לענין צרכה במשנה ד': ב. ג"ל דר"ל נכנסין

ג"ל מדמצוה ראשונה שנצטוו הישראלי הוא העסק בתורה דתלמוד מביא ליידי מעשה (נקדשין ד"מ). ואם אין תלמוד מעשה מנין. והתלמוד נצטוו בק"ש דכתיב ושונתם. וק"ל דבדיעבד בק"ש שחרית וערבית יצא (במנחות צ"ט ב). לכן התחיל רבינו הקדוש הש"ס שהוא ביאור המצות. עם פ' ק"ש. ומדכתיב בשכבך ברישא. אקדים דערבית:

פ"א א. מלח קרא יש לו ד' הוראות. א) קריאת שם. כמו ולמושך קרא לילה. ב) קריאה להרחוק שיבא אצ"י. כמו וקרא לפני ליוסף. ג) אף כשחומרה ע"ס. וכ"כ בספר ערבי הכנויים דכ"מ שגא' בלה"ק שייך ל' קריאה וק"ש נמי אע"ג דק"ל דכלל לשון נאמרה מ"מ כבר נהגו כל ישראל לקרוא בלה"ק: את שמש. אין ככלל וימין דה"ה מאימתי. כ"ס גרסין בערבין וימן מלך לפירוש רבנו חס ש"ס למש"ב שיקשעו החמלם השקיעה וטופה שהיא נאלם הטובים הוא זמן ק"ש וכל אחת מהנה מקדש בשם ערב כמו שזכרנו בספר מנחת הכן בחלק מנחם שמש מאמר א' פ"י והשאלה שפיר קלמר ערבין דכבר עברו כ' ערבין (שששים לחד). ולפי מ"ש במקומות מוקד ה' דמפלג ערבית היא קוד ר"ה אחי נמי שפיר דגרסין בערבין לשון רבס (אדרת אליהו).

[illegible]

(א) וְכֵן הָשִׁיב וְהִתְחַל
וְאֵתֵר יֵאָבֵל מִן הַקִּדְשִׁים
כִּי לְחֻמוֹ הוּא.
[וְכֵן בְּ, ו']

(ב) וּשְׁנֵיהֶם לְבָנִיךְ
וְדַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ.
[דברים ו, י]

(ג) ראשית חקמה יראת
"שכל טוב לכל עשיהם
תהלתו עמדת לעד.
[תהלים כא. י']

(ד) וַתֵּצֵא אֶת עַמְּךָ אֶת
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּאֶתֶּר וּבְמִלִּפְתָּיִם וּבְכֶד
חֶסֶד וּבְאֶוֹרֹעַ נְסִיחָה
וּבְמִדְרָא גִדּוּל.
[יִסְדֵּה לֵב כּא]

(ה) כִּי מֵעַם אֲשֶׁר הָיָה
לְךָ לְפָנֶיךָ תִּפְרֹץ לְרֹב
הַטָּהָר " אֶתְּךָ לְתַלִּי
וַעֲתָה מִתִּי אֲעֻשֶׂה גַם
אֲנֹכִי לְבִיתִי.
[כַּסֶּסֶה ל' ל']

(ו) וְהָיָה נֶסֶם מֵאֵת ה' וְשֵׁן שְׁלֹמֹה מִן הַיָּם וְיִשְׁכָּן עַל הַפְּתִיעָה כְּדָרְךָ יוֹם כֵּה וְכִדְרְךָ יוֹם כֵּה מִכִּבְּרֹת הַפְּתִיעָה וְאֶפְסֹתִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

(ז) צמח נפש לאלהים
לא די מתי אבוא
ואראה פני אלהים.
[תהלים כב, ג]

(ח) ויקרא אלהים לאור
יום ולחשך קרא לילה
וידי ערב וידי בקר יום
אחד. (בראשית א, ה)

(ט) ויקרבו ימי ישראל
למות ויקרא לבנו ליוסף
ויאמר לו אם נא מצאת
חן בעיניך שים נא ידך
תחת עיני

חֶסֶד וְאֵמֶת אֵל
תִּכְבְּרֵנִי בַּמִּצְוֹת.

(י) וְהָיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בְּ
כָל יְמֵי חַיָּו לְמַעַן יִלְמַד
לְדַרְשָׁהּ אֶת ה' אֱלֹהֵי
לִשְׁמֹר אֶת כָּל דְּבָרֵי

הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֵת
הַחֻסִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתָם
(דברים יז, יט)

(יא) וקראתם את שני
החמשים שנה וקראתם
מקרא קדש יהיה לכם
פירות העיר וקראו לפ

דינמוט (פ"א מ"א ד"ה ומן היבוס ופ"ו מ"ד ד"ה חולץ):

פ"א א מאימתי קורין את שמע בערבין. משעה שהכהנים נכנסים
לאכול בתרומתן. כהנים שנטמאו וטבלו והעריב שמן והגיע עתם לאכול
בתרומה:

העריב שמשו אוכל בחרומוה. וזכירו לרגילות של משה
אשמועינן בקיצור אף למה שמפורש כבר, ע"כ. וכ"כ בפרק
א"ל דשבת (ט"ז ע"א ד"ה ממיע). ועי' סוף דמאי (פ"ו מ"ה ד"ה
וצוה) וריש פרק י' דשבת (מ"א ד"ה וכל אדם) וריש פ"ק ופ"ו

כוס ופ"ו מ"ד ד"ה חולק):

"א מאמתי קורין את שמע בערבין, משנה שהכהנים נכנסין
אכול בתרומתן עד סוף האשמורה הראשונה דבוי ר' אליעזר.
הסמים אומרין עד חצות. רבן גמליאל אומר עד שינעיל עמוד
השחר. כבר ביארנו בהקדמת דברינו טעם פתיחתו בפתיחה זו.

ריאתה שחריה, לפי שכך נאמר בכתוב שחריה שחריה
 בים לישון ובשעה שהם קמים וכוונתו באמרו משעה
 לאכל בתרומתן, וזה לא יהיה אלא לאחר כלות היום, לפי שאמר
 יאכל מן הקדשים. ומה שהביאו לומר משעה שהנהנים נכנסין,
 ענין תועלת אגב דבריו, והיא שכהן טמא כשטבל היום מותר לו
 אלמה

התוס' וי"ט בשמו בהקדמתו). עד לפני חמשים שנה, ראו רבנים רבים ב"ר"א" (פסקי ריא"ז) זרע הארץ. עכ"ל ז"ל. ריא"ז (פסקי ריא"ז) רש"י במילתיו) כתב, ראשית של סדר המשנה ביחודו של הק"ה, ואמרו חשיב אדם לקרא קריאת ראשית (עיי' יג ע"א) ערב ובקר שנאמר ובשכר ובקומך, עכ"ל ז"ל. ועי' פסוקי דשמואל א' וז"ל:

מגרי, והכי דרשין בגמ', מאי וטהר טהר יומא. ושלש אכילת
ענין הקדשים, דתנן (נעים פ"ד מ"ג) טבל ועלה אוכל במעשר
עריב שמוש אוכל בתרומה הביא אכילתו אותו הבעלים בירושלים,
עשר שני הוא קדשים כלים והיו אוכלין אותו הבעלים בירושלים,
אם נטמא הבעל כגון שנענע בכבילה או בשרץ, צריך טבילה ומיד
אז טהור ואוכל ממנו בלא הערב שמש. אבל אם הוא כהן ונטמא
צריך טבילה והערב שמש לאכול בתרומה. ואם נטמא היור
צריך טבילה וזהו שם לאכול בתרומה. ואם נטמא היור

מורה כגון זה או זה וכיוצא בהם שיש שיכבדו כפרתו. הרי
העובר בשם מוטיל לאכול קושית דחמירי עד שיכבדו כפרתו. הרי
העובר אכילה התרומה שהיא ואילך והשמש ואילך, ולענין
יראת שמע ג' כי מאותה שהיא ואילך וקורין אותה. ע"כ וביאר
ססתאמר לכו' הדינא דאמר בבבביתא (כ ע"ב) משעה שהכהנים
שיטרוין בראש בתרומתן (ואח"כ מצאתי מנה בתלמוד של הכנס הסוד

[illegible]

שאלה לאו ר"א הוא אלא סיפא דקתני עד סוף וכו' גירסא. וכתב
ה"ה ז"ל (א); הלכך כין לפירוקא קמא וכו' לפירוקא בתרא איתא
בתנא מבטני שחזקתיה נכנסין לאכול בתרומתן, איתא
וכין דאיתא לרבנן עבדינן כוחהיה. ע"כ: בפרש"י רבינו
בבבא ז"ל הוציא חמור וספסל חמור דרי יודעה. אמר המלקט, עיין במה
יבדקנו ע"ז התורה וספספת וכו' (ב) אמר דה"מ (ספספת):

יבין

הש"ס שהוא ביאור המצות עם פרשת קריאת שמע. ומדכתב

קרא לפניו ככה (י) (אסתר ו' י"א), קרא בגרון אל תחשך (ד') (ישעיה נ"ח
והכל נמי ר"ל שמצוה לקרות מסוק ראשון בקול כדי לעורר הכונה
האחרת. אמרנו דברים האחרונים שזמיה בעולם הזה (ע"י עור

אולם נקט לשון רבים, דאין אחד מוסיף מכירו ידי חובתו, דהא שאלן כן לענין דברכה במשנה ד' ב' בנפשים. נ"ל דר"ל נכנסין לעיר. וקולאות שלהן היו בשדות (כמה פ"ו ע"ג), ורק בזמן לעיר כשרים, דאילו

א וְדָרַךְ הָעִיר פּוֹלֵיין מַחֲשֶׁה שְׂלוֹבִין (מִקְרוֹת פ"ח מ"ה). וּמִדְּגִילִין הַטְּמֵאִים
ב

[illegible]

א"א משנה שהדברים
 מיימיו פ"ח מהלכות ק"ט
 ט"ז ופ"ח מהלכות חרמות
 י"ב קמ"ג עשין י"ח, טו"ט
 ח"ח סימן רל"ה סעיף א'
 וזכר הרשב"א ח"א סימן
 י"ז ועמ"ש פ' נהרץ דנע"ט
 מ"ג:

א' א מאימתי בדפוס
ניציא מאמתי. בערבות.
פוס נאפולי בערבן וכן
א במשנה שבגמרא.

א א [תוסי' יו"ט] ד"ה
ימתי קורין, תנא אקרא
י כר ומדכתיב בשכבך
שא הקדים של ערבות,
א ור"ל לבאורה אין

ב כסתי קורין את
 בשד"ן. פירש ר' מנחם
 הראשון איז עיקר והוא
 ממי חזון וזלזל ממי
 (א) (מחלס חל) ממי
 גם אנכי נבטי
 (א) ויש עשויין
 ממי והאל"ף חוספת כמו
 חרוע (א) (ימיה לב אה)
 והגרסא ממי, אימתי,
 וזלזל ממי איז משובח
 כמו וכאמתי על מי
 (א) (מחלס חל) (מתי)

א בנחשנה קורין. אמר
ע. עי מ"ש בנפארת
אכל לא אדע מה יאמר
דרש פ"ו דיומא (ס"ו)
ר. בנחשנה הפקדו
על סה. דלנחמ דנדר
בספר. שיד לשון
אף כשומרה על סה.
חכ בספר ערי הכננים
עק קראח דנכל מקום
נלשון בקדש שיד לשון
וקראח שמע נמי
דקיימא לן (י"א) דנכל

א מאימתי כו.
גמרא (ב, א) תנא
קאי כו. משה
עיין גמרא (שם)
יא ובא השמש

קרא כב, ז' כו'. ועי'
(שם ב') ואע"פ
שאין ראיה כו'.

